

1ste Stykke, ikke vil kunne tillægges Betydning, vil Højesteret efter § 328 straks kunne afvise Ankesagen, jfr. i øvrigt herved alm. Bemærkn. til dette Kap.

ad 2. Den urigtige Afgørelse af noget Spørgsmaal, der ifølge § 276 er unddraget fra Nævningernes Afgørelse, vil ifølge disse Spørgsmaals Beskaffenhed (Forældelse, Straffelovens §§ 7 og 58, Gentagelse, manglende Paataleret), normalt bero paa en urigtig Anvendelse af Loven; men, for saa vidt Fejlen undtagelsesvis skulde hidrøre fra urigtig Bedømmelse af Beviset (f. Eks. Beviset for, at Tiltalte virkelig i Udlandet har udstaaet Straf for den samme Forbrydelse) eller mangelfuld Bevisførelse, som nu er suppleret, vil selvfølgelig ogsaa saadant falde ind under Reglen.

ad 3. Under Litra 2 falder bl. a. det Tilfælde, at en Nævningekendelse antages at indeholde en Retsvildfarelse som Følge af, at Nævningerne, skønt baade Retsbelæring og Spørgsmaalstillen har været rigtig nok, have subsumeret urigtig til Skade for Tiltalte (∴ erklæret et Forhold for strafbart, der i Virkeligheden er det, eller henført det under et strengere Straffebud, end det bør henføres under). Under nærværende Litra falder derimod det Tilfælde, at Nævningekendelsen antages at indeholde en Retsvildfarelse; der er fremkaldt enten ved urigtig Retsbelæring eller ved, at selve Spørgsmaalstillingen i sig rummer en Retsvildfarelse. Der kan i disse Tilfælde ankes lige saa vel til Skade som til Fordel for Tiltalte. Medens nemlig et af Nævningerne til Fordel for Tiltalte afgivet Skøn, der hviler paa et rigtigt Grundlag, bør være bindende, kan det samme ikke gælde om et til Fordel for Tiltalte afgivet Skøn; der hviler paa et urigtigt Grundlag.

I Sammenhæng med nærværende Membrum kan mindes om Reglen i § 284, 2det Stykke.

ad 4. De her for Landsretssager, paakendte uden Nævninger, angivne Ankegrunde omfatte for det første Ankegrunde, der svare til dem, som ere nævnte under 2 og 3 for Nævningesagers Vedkommende, men omfatte derhos overhovedet alle Spørgsmaal om Henførelsen under Straffeloven af de i Dommen beskrevne Forhold. Højesteret kan saaledes f. Eks. erklære et Forhold for Indbrud, der af Landsretten er erklæret for simpelt Tyveri.

ad 5. Den her givne Begrænsning af Adgangen til at anke med Hensyn til Strafudmaalingen — nemlig den, at Anke kun kan støttes paa, at Straffen staar i

„aabenbart Misforhold“ til Brøden — har sin Grund i den Betragtning, at en overordnet Ret, som ikke har haft Sagens Bevismateriale for sig til umiddelbar Bedømmelse, ikke vil være i Stand til at skønne over de finere Nuancer inden for Strafudmaalingen med samme Sikkerhed som den Ret, der har umiddelbar Kendskab til Bevismaterialet.

Paragrafens vigtige Slutningsregel er for Nævningesagers Vedkommende grundet paa, at det Hensyn til Sigtede, der fører til overhovedet at optage Nævninger som medvirkende i Strafferetsplejen, vilde blive tilsidesat, om der gaves de retslærde Dommere Adgang til at domfælde i Strid med Nævningernes Kendelse, medens den for andre Sagers Vedkommende navnlig er støttet paa, at Umiddelbarhedsprincippet med den deri liggende Hjælp til Sandhedens Udfindelse ikke for kriminelle Sagers Vedkommende kunde gennemføres ogsaa ved Højesteret, uden at dette vilde nødvendiggøre en forhalende Gentagelse og efter Omstændighederne endog kun mangelfuld Gentagelse af den i mange Tilfælde store og besværlige Domsforhandling for Landsretten.

Den her omhandlede Regel taler kun om Beviset. Hvad Henførelsen under Straffelovens enkelte Bestemmelser angaar, er det for Nævningesagers Vedkommende en ligefrem Følge af det nys sagte, at Højesteret maa være bunden herved i samme Omfang, i hvilket Landsretten er det (jfr. § 297); derimod kan Højesteret ikke være bunden ved en i øvrigt af Landsretten foretagen Henførelse under Loven (jfr. oven for Nr. 2 og Nr. 4 og § 334 Nr. 1).

Endnu skal bemærkes, at da hverken nærværende eller nogen anden Paragraf i Udkastet indeholder nogen Regel om nødvendig Appel af offentlig forfulgte Straffesager, ville de herhen hørende Regler i den gældende Ret efter Udkastet bortfalde. Dette er da ogsaa den naturlige Følge af, at alle større Straffesager straks ville blive bragte for Landsretten og der blive underkastede en med Hensyn til Beviset endelig Afgørelse.

Anke til Stadfæstelse saavel som Anke, der alene tilsigter Forandring af Dommens Præmisser, maa være udelukket, jfr. det oven for ved § 318 bemærkede.

§§ 322 og 323.

Hvor Overanklageren selv har anket og derfor alt har sendt Tiltalte en Meddelelse efter § 322, 2det Stykke, vil det